

ДУХОВНІ ВІДКРИТТЯ

ТРІЙЦЯ

Благословення Божої благодаті,
любові і спілкування з Ним

Уорен Уірсбі

ЗМІСТ

Кодова назва:	
Трійця	4
Три Особи	5
Три привілеї	10
<i>Благодать Господа</i>	
<i>Ісуса Христа .....</i>	11
<i>Любов Бога-Отця .....</i>	13
<i>Причастя</i>	
<i>Святого Духа .....</i>	17
Три небезпеки	21
<i>Галатійські церкви:</i>	
<i>втрата благодаті .....</i>	21
<i>Ефеська церква:</i>	
<i>втрата першої</i>	
<i>любові .....</i>	23
<i>Коринтська церква:</i>	
<i>втрата причастя</i>	
<i>Святого Духа .....</i>	26

ТРІЙЦЯ: благословення Божої благодаті, любові і спілкування з Ним

По всій Біблії розкидані духовні побажання, які ми називаємо благословеннями. Протягом багатьох століть християнські богослужіння у більшості церков закінчуються словами благословення, які пастор (священик) адресує людям перед тим, як вони розійдуться.

У цьому витягу із книги Уорена Уірсбі “Будь благословенний” автор звертає нашу увагу на одне з таких благословень. Йдеться про “апостольське благословення” – заключне побажання Павла, що містить глибокі істини про Бога, Якому ми служимо. В одному вірші (2 Кор. 13:13) Павло записав слова, що відкривають нам серце Бога – серце Трійці, Яка прагне благословити нас Своєю ласкою, любов’ю та присутністю.

Мартін де Гаан II

КОДОВА НАЗВА: ТРИЦЦЯ

*Благодать Господа
нашого Ісуса Христа,
і любов Бога й Отця,
і причастя Святого Ду-
ха нехай буде зо всіма
вами! (2 Кор. 13:13)*

Понеділок, 16 лип-
ня 1945 року. На
пів шосту ранку
маленьке сонне селище
Каррізо (штат Нью-Мек-
сіко) було розбуджене
якоюсь осліплюючою
блискавкою. А за дві хви-
лини його мешканці по-
чули оглушливе рокотан-
ня. За п'ятдесят шість
кілометрів від цього сели-
ща було вперше випробу-
вано атомну бомбу. Наста-
ла нова ера, нова епоха.

А через якийсь
місяць, шостого серпня,
президент Гаррі Трумен
повідомив офіційно всій
країні, що на Японію,
місто Хіросіму, скинуто
атомну бомбу. Досить
дивно однак, що ця
військова операція мала
кодovu назву “Трійця”.

Цікаво чому? Невже
тому, що люди прирівню-
ють доктрину Трійці з
силою вибуху атомної
бомби? Навряд чи. На-
впаки, чимало християн
відсторонюються від цієї
істини. Вони кажуть:
“Як можна вірити в те,
чого не розумієш?” Або:
“Вірю я в Трійцю чи не
вірю – це аж ніяк не
впливає на моє життя”.
Навіть Томас Джеффер-
сон писав: “Будь-яка ідея
має бути зрозумілою,
щоб розум міг оперувати
нею, але жодна людина у
світі не має реального
уявлення про Трійцю. Це
просто абракадабра шар-
латанів, які називали
себе священиками Ісуса”
(Едвін Гаустід, “Клятва
біля Божого олтаря”).

Деякі кажуть: “У
Біблії навіть немає слова
«трійця». Навіщо взагалі
піднімати цю тему!?”
Але якщо ми вважатиме-
мо неіснуючим все, що
не згадується в Біблії,
тоді матимемо абсурдну
ситуацію – адже існує
безліч слів, яких у Пи-

санні ми не знайдемо, але які, однак, означають цілком існуючі речі.

Деякі кажуть:
“В Біблії навіть немає слова «трійця».
Навіщо взагалі піднімати цю тему!?”

Благословення, що записане в 2 Кор. 13:13, – це “трійця із трійць”. Якщо зможемо зрозуміти, про що дійсно писав Павло в цьому тексті, то це допоможе нам поліпшити наші стосунки з Господом, Якому служимо, допоможе краще жити християнським життям у цьому світі.

ТРИ ОСОБИ

Біблія відкриває нам, що існує Єдиний вічний Бог, Який, хоча й має одну Божественну сутність, виявляє Себе через Три рівні, але відмінні Особи:

Бога-Отця, і Бога-Сина, і Бога-Духа Святого. Зверніть увагу, що я, перераховуючи ці Три Особи, використав сполучник “і”, а не просто коми. Цим я підкреслив, що йдеться не про трьох Богів “в армійській послідовності” (на першому місці Отець, на другому – Син, і на третьому – Дух Святий), а про єдність Трьох в одній сутності; тобто кожна з Осіб Трійці є вічним Богом, і ніхто з Трьох не більший і не менший за Інших Двох. Ісус у формулі хрещення (Мт. 28:19) на перше місце поставив Отця, потім Сина і потім Духа Святого – і всі Троє об’єднані сполучником “і”. Павло ж у своєму благословенні на перше місце поставив Сина, але це не означає, що Син вище чи важливіше за Отця і Духа Святого. Завдяки маленькому слову “і” зберігається рівнозначність, рівноважність всередині Трійці.

Важливо зрозуміти, що не йдеться про трьох Богів

чи про одну Особу, Яка являла Себе в різні часи під різними іменами. Єретики кажуть: “Один і той же Бог явив Себе Отцем у Старому Заповіті, Сином у Євангеліях, і Духом Святим в решті новозавітних книгах, починаючи з Дня П’ятидесятниці”. Але кожен, хто так вірить, просто не досліджував уважно Біблію.

Вся Трійця приймала участь у сотворінні Всесвіту (Бут. 1:1, 2; Йов 38:4; Пс. 103:30; Кол. 1:16, 17). Хоча доктрина Трійці була дещо прихованою в часи Старого Заповіту, Особи Трійці діяли разом із самого початку. Вони нероздільні від вічності.

---

*Хоча доктрина
Трійці була дещо
прихованою в часи
Старого Заповіту,
Особи Трійці діяли
разом із самого
початку.*

Послухайте, що сказав Марії ангел Гавриїл щодо чуда воплотіння Бога: “Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!” (Лк. 1:35) У цьому чуді Свою роль зіграла кожна Особа Трійці – Отець, Син і Дух Святий. Якби Отець існував би тільки за часів Старого Заповіту, воплотіння Сина було б неможливим.

Або сходіть до Йордану, де Іван Хреститель хрестив Ісуса, Який з Назарету: “Охрестившись Ісус, зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на нього. І ось голос почувся із неба: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!»” (Мт. 3:16, 17). Знову ми бачимо взаємодію Трійці: Син виявляє послух, Дух Святий сходить, і Отець промовляє.

**“Охристившись Ісус,
зараз вийшов із води.**

**І ось небо розкри-
лось, і побачив Іван
Духа Божого, що
спускався, як голуб,
і сходив на Нього.**

**І ось голос почувся
із неба: «Це Син Мій
Улюблений, що Його
Я вподобав!»**

На початку Свого служіння, ще в Назареті, Ісус процитував слова пророка Ісаї: “Дух Господа Бога на мені...” (Іс. 61:1, 2). І знову перед нами дійство Трьох Осіб Божества: Духа Святого, Отця (Господа) і Сина (Ісуса Христа). Цієї ж істини торкнувся і Петро, коли проповідував спасіння римському сотнику Корнилію: “Ісуса, що був із Назарету, як помазав Його Святим Духом і силою Бог” (Дії 10:38). У цій промові Петра ми знову ба-

чимо функції Отця, Сина і Духа Святого.

Коли Ісус давав настанови під час останньої вечері у світлиці (Ів. 13–16), то також вчив доктрині Триєдності. “І вблагаю Отця Я, – і Втішителя іншого дасть вам, – щоб із вами повік перебував, Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він” (Ів. 14:16, 17). “Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім’я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив” (Ів. 14:26). “А коли Втішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, – Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене” (Ів. 15:26). Як бачимо, кожна Особа Трійці виділяється окремо.

Смерть Христа також відзначається взаємодією Трьох Осіб Божества. “...Скільки ж більш кров Христа, що Себе непороч-

ного Богу приніс Святим Духом, очистить наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому!” (Євр. 9:14)

---

*Смерть та воскресіння Христа
відзначаються
взаємодією кожної
Особи Трійці
(Євр. 9:14; Дії 2:32, 33).*

А в День П'ятидесятниці Петро проголосив, що Бог явив Себе через воскресіння Ісуса: “Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми! А отож, як правцею Божою був Він вознесений, і обітницю Духа Святого прийняв від Отця, то й злив Він оте, що ви бачите й чуєте” (Дії 2:32, 33).

Кожний грішник, що увірував в Ісуса Христа, відчув спасаючу роботу Трійці. Гімн Павла в Еф. 1:3-14 звеличує Божу триєдність: Отець вибрав

нас (Еф. 1:3-6), Син вмер за нас (Еф. 1:7-12), і Дух Святий “запечатав” нас (Еф. 1:13, 14). Павло коротко підтверджує цю істину в 2 Кор. 1:21, 22, Гал. 4:4-6 і Тит. 3:4-6.

Петро стисло, одним реченням, висловлює спасаючу працю Трійці, кажучи: “...вибраним із передбачення Бога Отця, посвяченням Духа, на покору й окроплення кров'ю Ісуса Христа: нехай примножитьесь вам благодать та мир!”

(1 Петр. 1:1, 2)

Скептики та насмішники намагаються дискредитувати доктрину Трійці, використовуючи примітивну математику: “Один Бог + Один Бог + Один Бог = Три Боги”. Але Особи Трійці перебувають у динамічній інтерактивності, тому правильною буде формула $1 \times 1 \times 1 = 1$. “Не існує більшої відмінності християн від решти релігій, ніж ідея, що Бог є Триєдиний”, – писав доктор Карл Х. Генрі (Нотатки

на доктрини про Бога). Ортодоксальні євреї віряють в одного Бога, як і ортодоксальні християни. Але, на відміну від останніх, вони не віряють у Божественність Ісуса як Сина Божого; також вони відкидають ідею, що Дух Святий є Божественною Особою. Їхній монотеїзм не є тринітаріанський.

---

*Кожний грішник,
що увірував в Ісуса
Христа, відчув спа-
ряючу роботу Трійці.*

Треба визнати, що доктрина Трійці містить багато такого, що не вкладається в голову й виходить за рамки нашого розуміння. У своєму відомому трактаті “Про Трійцю” Августин писав: “Ми відчуваємо Бога незрівнянно більше, ніж можемо передати те словами, а Його реальність незрівнянно більше, ніж ми можемо те відчути”.

---

*“Не існує більшої
відмінності
християн від решти
релігій, ніж ідея, що
Бог є Триєдиний”.*
— Карл Х. Генрі

Що б там не казав Томас Джефферсон, існують такі істини, які серце приймає, а розум ні, тому й неспроможний цілком їх визначити та висловити. Справжнє богослов'я часто приводить нас у стан мовчазного подиву та поклоніння.

Отже, християни віряють у Триєдиного Бога. Будь-яке інше поклоніння не є християнським. Наприкінці свого життя доктор Джеймс С. Стюарт Едінбургський писав: “Що потрібно їм (критикам) зробити – так це просто припинити всі дискусії і впасти перед Богом на коліна. Лише в цьому стані тіла й душі можна зрозуміти найважливіші

істини християнської релігії” (“Сильне Ім’я”).

ТРИ ПРИВІЛЕЇ

В Біблії ніде ви не знайдете розділу чи уривку, в якому б роз’яснювалась доктрина Трійці. Подібно тому, як істина про Божественність Ісуса відкривалась учням Христовим поступово (кульмінацією чого стало сповідання віри Петра в Мт. 16:16), так і істина про триєдність Бога стала наслідком одкровення та духовного досвіду перших християн. Адже вони щодня служили Богові Авраама, Ісаака та Якова (Отцю); щодня ходили з Ісусом (Сином); щодня покладалися на Духа Святого – цю істину вони увібрали в себе з практикою. Джеймс Стюарт пояснює: “Доктрина Трійці з’явилася, коли ці люди дійшли до висновку, що не зможуть висловити все те, що означає слово «Бог»,

якщо не вкладатимуть у нього значення «Отець, Син і Дух Святий»”.

Як тільки ця істина проникла в розум учнів, Писання набуло для них нового змісту, їхнє служіння набуло нової сили, їхнє особисте духовне життя набуло нових перспектив, глибини. Християнські історики вказують, що Церква мала відкрити істину про Трійцю, якщо хотіла нового поштовху в служінні, оновлення, якщо бажала встояти посеред усіх випробувань. Колись реформатори віднайшли забуту доктрину про оправдання вірою (а не добрими ділами). Коли пізніше холодний академізм ледь не задушив усі прояви справжнього духовного життя в Церкві, різні пієтичні рухи відродили прагнення живих стосунків із Богом, знову відкрили любляче серце Небесного Батька. В останні роки на передній план вийшли дискусії щодо служіння Духа Свя-

того; ми вчилися покладатися на Його мудрість та силу. І дійсно, християнське життя має жити доктриною про триєдиного Бога, тому що вона дарує нам три важливих духовні привілеї.

Давайте розглянемо їх.

---

*Як тільки ця істина
проникла в розум
учнів, Писання
набуло для них
нового змісту.*

БЛАГОДАТЬ ГОСПОДА ІСУСА ХРИСТА

Перші християни знали, що їхнє спасіння – цілковита справа благодаті, що немає іншого шляху до неба. Але крім цього вони знали, що саме християнське життя є результатом Божої ласки, що без Ісуса вони не можуть робити нічого (Ів. 15:5). По мірі того, як між церквами розповсюджувалися чотири

Євангелія та листи апостолів, віруючі все більше відкривали для себе багатства Божої ласки.

Чим більше вони служили Господу і страждали за віру, тим більше пізнавали цю благодать на власному досвіді. Святе Письмо дійсно було для них словом “благодаті Його” (Дії 20:32). А Дух благодаті (Євр. 10:29) навчав їх божественним істинам, давав сили жити згідно цим істинам.

Християнське життя має жити доктриною про триєдиного Бога, тому що вона дарує нам три важливих духовні привілеї.

Перші декади розвитку Церкви були відзначені теологічними дискусіями про закон та благодать. Деякі з них залишаються й досі актуальними. Легалістично

налаштовані віруючі юдеї наголошували на необхідності виконувати всі вимоги Закону, в той час як віруючі язичники насолоджувалися свободою у Христі, благодаттю Якого виявляли послух. Закон Мойсея – занадто важкий тягар для християн (Дії 15:10), у той час як “ярмо” Христа “любє” та “легке” (Мт. 11:28-30). Отака Його ласка! Закон був “виховником для немовлят”, але Божа благодать ставиться до нас як до духовно дорослих віруючих, що отримали духовну спадщину у Христі (Гал. 4:1-7). Настанови закону були лише тінями, а Божа благодать відкрила нам у Христі духовну реальність (Кол. 2:16, 17). Закон – дзеркало, в якому ми бачимо свою гріховність, але він неспроможний очистити нас від цієї гріховності.

**Закон Мойсея –
занадто важкий
тягар для християн
(Дії 15:10), у той час
як “ярмо” Христа
“любє” та “легке”
(Мт. 11:28-30).**

Християни, що дивляться в чудесне дзеркало Божого Слова, бачать у ньому лице Ісуса Христа й преображаються в Його славу (2 Кор. 3:7-18). Отже, Закон засуджує – благодать трансформує!

Немає нічого гріховного в тому, щоб встановлювати якісь правила, благі цілі, але в ту ж хвилину, коли намагаємося власними силами дотримуватись цих правил, або досягати цих цілей, ми відпадаємо від благодаті й приречені на поразку. Наступне свідоцтво Павла має бути й нашим свідоцтвом: “Та благодаттю Божою я те, що є...” (1 Кор. 15:10). Життя, що контролюєть-

ся Божою благодаттю, приносить велику славу Господу, тому що раціонально пояснити її неможливо.

Але те, що благодать дається даром, не означає, що вона дешева. За неї сплачена дуже велика ціна. “Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, будши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством” (2 Кор. 8:9). Єдиний шлях збагатитися Божою ласкою – вважати себе духовно вбогим і цілковито покладатися на Бога.

Не потребує ніякої ціни просто додати слово “благодать” до нашого лексикону, але щоб щодня ходити у благодаті – це потребує неабиякої ціни. Для Ісуса ця благодать – щоб нам її принести – коштувала всього. І нам також прийдеться сплатити відповідну ціну, щоб донести Божу благодать до інших. “Дешева благодать – найстрашніший ворог Церкви”

ви”, – писав колись богослов та мученик Дітрих Бонхоффер. “Дешева благодать – то благодать без учнівства” (“Ціна учнівства”).

**“Дешева благодать –
найстрашніший
ворог Церкви”.**

— Дітрих Бонхоффер

ЛЮБОВ БОГА-ОТЦЯ

Дуже важко жити за правилами любові в цьому світі, де панує конкуренція, і де повно слів та дій, що несуть насилля. Ми без проблем любимо тих, хто любить нас, але любити тих, хто ненавидить нас та нашого Господа – то зовсім інша річ. Ми гадаємо, що найкращий вибір – уникати ворогів і насолоджуватися спілкуванням із братами нашими та сестрами, але Ісус вказує, що так чинять навіть митарі та погани. Він очікує від нас, що ми будемо люби-

ти своїх ворогів, молитися за них, робити їм добро (Мт. 5:43-48). Поступаючи так, ми наслідujemo приклад Батька Небесного, Який щодня дарує сонячне світло всім людям і посилає дощ усім націям світу. Більшість людей приймають ці дари люблячого Отця як належне і навіть не дякують. Якби Господь щорічно прислав нам рахунок за послуги, ми б простягнули ноги, намагаючись відплатити борг.

---

*Ми гадаємо, що
найкращий вибір –
уникати ворогів
і насолоджуватися
спілкуванням
із братами нашими
та сестрами, але
Ісус вказує, що так
чинять навіть
митарі та погани.*

Коли ми з вами народилися в цей світ, то

були вимогливими та вкрай егоїстичними немовлятами. Крик був єдиним методом нашої комунікації з цим світом, завдяки чому ми повідомляли про свої бажання та неприємні відчуття. Ми змушені були всім оточуючим сповіщати, що ми голодні, що потрібно змінити пелюшки, що ми втомилися чи нам самотньо – і опікувальники миттєво прибігали до нас. Але коли ми дорослішали, наші батьки та старші брати чи сестри давали нам зрозуміти, що така інфантильна поведінка є неприйнятною. Ми змушені були вчитися самі їсти, ходити, розмовляти, одягатися, приборати іграшки, стерегтися небезпеки тощо. Коли ж ми у своїй поведінці чи відношенні знову “впадали в дитячість”, нас обов’язково попереджали, можливо, карали – казали: “Коли ж ти вже подорослішаєш!”

Чим більше наше духовне життя мотивується Божою любов'ю, тим більше це свідчить про нашу духовну зрілість. “Любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам” (Рим. 5:5), і ця любов впливає на наші вчинки та відношення. Головний плід Святого Духа – любов (Гал. 5:22). Ми не є джерелом цієї любові. Нам потрібно лише віддатися Богові, не чинити супротив Духу Святому, Який проводить у нас Свою роботу, і вірою чинити послух Божому Слову. Часто Бог приводить у наше життя дуже неприємних людей (можливо, вони навіть називають себе християнами), з якими мусимо йти по життю і яких мусимо терпіти. Але це – один із Божих методів зрощування в наших серцях Його любові. Таких людей дуже важко любити, але саме завдяки таким людям ми зростаємо в благодаті, зміцнюємося в любові та вірі.

**Чим більше наше
духовне життя
мотивується Божою
любов'ю, тим більше
це свідчить про нашу
духовну зрілість.**

Християнська любов – це не швидкоплинний сплеск приємних емоцій по відношенню до інших, але рішучий, жертовний акт волі. Істинна любов – не просто почуття; це ще й конкретні дії. “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Ів. 3:16). “Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Ів. 15:13). Ісус не просто співчував нам, але й зробив усе необхідне, щоб спасти нас.

Залежність від релігійних почуттів може увести нас від правильної концепції любові. Коли ми виходимо із недільно-

го богослужіння, то, здається, любимо всіх, але потім на автостоянці... бачимо, що хтось намалював щось на передньому крилі нашої машини. Коли я сідаю у літак, то радісно посміхаюсь молодому батьку, який сидить зі мною поруч з двома дітьми. Але коли літак здійснюється, і одна дитина починає волати, а друга – блювати, мені вже не до сміху. Однак роблю все можливе, щоб в мені перемогла Божа любов.

---

*Важко любити
неприємних людей,
але саме завдяки
таким людям ми
зростаємо в бла-
годаті, зміцнюємося
в любові та вірі.*

Бог – наш люблячий Батько. І цей світ, в якому ми живемо, належить Йому. Він все контролює, але не обов'язково так все

влаштує, щоб охоронити нас від неприємностей і полегшити наше життя. Інколи Він попускає статися саме протилежному, і ми тоді засмучені, починаємо нервувати, шукати винних, замість того, щоб шукати, кому б подарувати любов. Ми стогнемо, а не духовно зростаємо, втрачаючи, таким чином, ще одну можливість прославити нашого Батька.

---

*Бог все контролює,
але не обов'язково
так все влаштує,
щоб охоронити нас
від неприємностей
і полегшити наше
життя. Інколи Він
попускає статися
саме протилежному.*

Ісус сказав Своїм учням: “Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього... Як

Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй!” (Ів. 14:23; 15:9) А Юда настановляє нас: “...Бережіть себе самих у Божій любові” (Юд. 21). Йдеться не про те, щоб ми ревним важким служінням намагалися заслужити Божу любов, але щоб виявляли від щирого серця послух та могли відчутти Його любов на більш глибокому рівні.

Не забувайте, що християнська любов – це в першу чергу акт волі. Як батьки та діти зростають у любові одне до одного, так і Отець наш Небесний прагне близьких відносин із нами. Він бажає, щоб ми все більше наближались до Нього, все більше Його пізнавали. Християни знають, що Бог – то їхній Батько, але ми не завжди дозволяємо Йому бути для нас Батьком.

Пам’ятаю, як ми з дружиною планували спеціальний час, який могли б провести разом із

своїми дітьми, але потім виявлялося, що у них вже є свої плани. Ми не сперечалися. Але потім вони довідувались, що втрачали, й дуже жалкували. Бог бажає бути Батьком для нас (2 Кор. 6:14–7:1), але через свою зайнятість, через свої постійні “плани” ми втрачаємо можливість глибше відчутти Його любов.

Як батьки та діти зростають у любові одне до одного, так і Отець наш Небесний прагне близьких з нами відносин.

ПРИЧАСТЯ СВЯТОГО ДУХА

Отець Небесний так сильно нас любить, що заради нас віддав Сина Свого на смерть. Син же так любить нас, що добровільно за нас віддав Своє життя на хресті. А Дух Святий так сильно нас любить,

що бажає в нас перебувати й бути нашим Помічником. Ісус був на землі лише 33 роки, а Дух Святий перебуває в Церкві тут, на землі, вже два десятки століть. Я не про те кажу, що Дух Святий любить нас більше за Отця й Сина, але я дуже вдячний Йому за довготерпіння та прощення – хоча я й часто засмучував Його. Я прагну “духом ходити” (Гал. 5:25), тобто дозволяти Духу Святому через моє життя творити волю Отця, навчати мене любові!

Служіння Святого Духа полягає в тому, щоб прославляти Сина. “Він прославить Мене, – казав Ісус, – бо Він візьме з Мого та й вам сповістить” (Ів. 16:14). Чим більше Дух через Слово відкриває нам Сина, тим більше ми зростаємо у послуху Христу, любові до Нього і, таким чином, прославляємо Його. Дух Святий ніколи не працює всупереч нас чи без нас; Він завжди працює в нас і через нас, тому маємо бути гідними

посудинами, щоб могли сповнятися Ним, і Він міг використовувати нас.

Дух Святий ніколи не працює всупереч нас чи без нас; Він завжди працює в нас і через нас, тому маємо бути гідними посудинами, щоб могли сповнятися Ним, і Він міг використовувати нас.

Грецьке слово “причастя” (койнонія), яке означає буквально “братерство, товариство”, набуло чималої популярності в останні роки. Я чув про “койнонію” недільних шкіл, молодіжних груп, таборів, ретритів (центрів духовної реабілітації) і навіть християнських кав’ярень. Термін “койнонія” просто вказує на якусь спільність, але в духовному розумінні ця спільність означає наба-

гато більше, ніж просто бути одного віку чи пити одну улюблену каву. Незалежно від віку, статі, майна, освіти, хобі чи політичних уподобань, всі, хто прийняли Ісуса як свого Господа та Спасителя, можуть насолоджуватися істинною спільністю в Дусі Святому, Який перебуває в нас. Ми маємо спільного Ісуса Христа, про що свідчить нам Дух Святий. Якщо основою нашої спільноти є щось чи хтось інший, а не Ісус Христос, відкритий Духом Святим через Слово, – можливо, улюблена доктрина чи переклад Біблії, талановитий вчитель, деномінаційні відмінності, – то вже не є дійсна койнонія.

Як же практично “ходити в дузі”, поглиблюючи свої стосунки з Духом Святим? Для цього потрібно співпрацювати з Ним у Його головному служінні – прославлення Сина. Ісус прийшов на землю, щоб прославити Отця, а

Дух Святий був посланий, щоб прославити Сина. Дух не шукає слави для Себе – і ми не повинні. Павло писав: “...Через чекання й надію мою, що я ні в чому не буду посоромлений, але цілою сміливістю, як завжди, так і тепер Христос буде звеличений у тілі моїм, чи то життям, чи то смертю. Бо для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання” (Фил. 1:20, 21). Дійсно жити – це жити для чогось чи когось. Ми, християни, живемо для Христа, тому що маємо життя в Ньому.

Отже, прославлення Ісуса Христа – головне служіння Духа Святого, і Він досягає цієї мети тим, що допомагає нам уподібнюватися нашому Господу. Духом Святим було написано Святе Письмо, щоб відкрити нам Ісуса, тому, досліджуючи Слово й виявляючи йому послух, ми все більше стаємо схожими на Христа (2 Кор. 3:18). Якщо ж нехтуємо

Біблією – Книгою, яку написав для нас Дух Святий, – то цим засмучуємо Духа і втрачаємо нагоду отримувати так необхідну нам допомогу, яку Він пропонує. “Та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!” (Пс. 1:2)

Прославлення Ісуса Христа – головне служіння Духа Святого, і Він досягає цієї мети тим, що допомагає нам уподібнюватися нашому Господу.

Дух Святий не лише прославляє Господа і вчить нас Біблії, але також допомагає Ісусу будувати на землі Його Церкву. Як тільки грішник навертається до Ісуса й отримує спасіння, Дух Святий христить його в тіло Христове й наділяє необхідними да-

рами для служіння Ісусу, для будівництва Його Тіла (1 Кор. 12:1-13). Якщо я відокремлюю себе від Божого народу й не застосовую свої дари для служіння церкви, то тим засмучую Духа Святого. “Ходити в дузі” значить свідчити невірющим, які гинуть у гріхах, та служити святим для Божої слави, але для цього потребуємо сили Святого Духа (Ів. 15:26, 27). Давайте, однак, не будемо ганятися за видовищними дарами Духа, щоб не забути нам про практичне зростання в благодаті, що Павло називає “плодом духа” (Гал. 5:22, 23).

“Ходити в дузі” значить свідчити невірющим, які гинуть у гріхах, та служити святим для Божої слави, але для цього потребуємо сили Святого Духа (Ів. 15:26, 27).

Ми, як Божі діти, знаходимося в дуже привілейованому положенні, але існує три небезпеки, що можуть позбавити нас Божих благословень.

ТРИ НЕБЕЗПЕКИ

А тепер давайте розглянемо, як деякі новозавітні церкви, ігноруючи згадані вище три привілеї, відпали від Божих благословень.

ГАЛАТІЙСЬКІ ЦЕРКВИ: ВТРАТА БЛАГОДАТІ (Гал. 5:4)

Юдаїсти (легалістично налаштовані вчителі), що постійно полювали на Павла, наводнили засновані ним церкви й уводили молодих віруючих від Божої істини. Через їхню діяльність багато християн відійшло від Євангелії, намагаючись поєднати Божу благодать із законом Мойсея. Все це спричинило чимало духовних проблем, хво-

роб. “Ви, що Законом виправдуєтесь, – полишилися без Христа, відпали від благодаті!” – писав галатам Павло (Гал. 5:4). Ці віруючі язичники ніколи не знали ярма юдейського закону, однак відмовилися від свободи у Христі заради рабства легалізму (Гал. 5:1). Отримавши статус Божих дітей, ці віруючі мали у Христі всі духовні благословення, але тепер втратили їх, підпавши під прокляття Закону (Гал. 5:2-6). Спочатку вони “бігли добре”, але потім збочили (Гал. 5:7-12).

Ці віруючі язичники ніколи не знали ярма юдейського закону, однак відмовилися від свободи у Христі заради рабства легалізму.

Християнське життя має бути збалансованим.

Хоча ми не спасаємося законом, ми не повинні бути беззаконниками. Хоча ми не спасаємося добрими ділами, але наше спасіння має породжувати ці добрі діла, засвідчуючи, таким чином, що ми дійсно пізнали Ісуса Христа. Дуже небезпечно втрачати цей баланс. Деякі церкви звели ідею благодаті до крайності надзвичайно, перетворивши свободу на вседозволеність. Юда писав про безбожних, "...що благодать нашого Бога обертають у розпусту, і відкидаються єдиного Владики і Господа нашого – Ісуса Христа" (Юд. 4). А Павло казав: "Вони твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками, будши бридкі й неслухняні, і до всякого доброго діла нездатні" (Тит. 1:16). Але в церквах Галатії була протилежна крайність: вони так підкреслювали важливість закону, що забули про благодать Божу. Вони вийшли із сфери

ласки й потрапили у пастку релігійної законницької системи, що перетворила їх на рабів (в духовному розумінні).

Хоча ми не спасаємося добрими ділами, наше спасіння має породжувати ці добрі діла, засвідчуючи, таким чином, що ми дійсно пізнали Ісуса Христа. Дуже небезпечно втрачати цей баланс.

Павло вказував, що ті, хто під законом Мойсея, вважаються дітьми, яким потрібні правила, регуляції, наглядачі та няньки, які змушували б їх цих правил дотримуватися. Але в Ісусі Христі ми отримали перед Богом статус дорослих, які успадкували всі благословення Отця (Гал. 4:1-7). Дух Святий в нас перебуває і дарує нашому жит-

тю напрямок та динаміку, яких дуже потребуємо. Важлива богословська істина: закон виявляє в нас найгірше, а Божа ласка – найкраще. Стара наша природа *не кориться* Закону, а новій нашій природі *не потрібен* Закон. Хто під благодаттю, той чинить послух не через страх, а тому що “любів Божа вилилася в наші серця Святим Духом, даним нам” (Рим. 5:5).

Важлива богословська істина: закон виявляє в нас найгірше, а Божа ласка – найкраще.

Коли церкви відпадають від благодаті, проповіді стають жорсткими та занадто вимогливими, з кафедри лунають погрози замість “правдомовності в любові” (Еф. 4:15). Коли ми проповідуємо закон, то вимагаємо від людей неможливого, “бо не вдосконалив нічого

Закон” (Євр. 7:19). Коли ж проповідуємо благодать Ісуса Христа, то дійсно заохочуємо людей служити нашому Господу. “Та благодаттю Божою я те, що є...” – писав Павло (1 Кор. 15:10). Те, які ми є, – найкраще засвідчення, що ми дійсно відроджені і ходимо в душі. Божий святий закон відкриває нам Божу праведність та Його волю для нас, а Божа дивовижна благодать дарує нам все необхідне, щоб спроможні були виявляти Йому послух та жити святим життям.

ЕФЕСЬКА ЦЕРКВА: ВТРАТА ПЕРШОЇ ЛЮБОВІ (Об. 2:1-7)

Якби ви відвідали Ефеську церкву і прийняли участь в її богослужінні, то були б у захопленні усім тим, що там відбувається: члени общини ревно служать Богу, завжди дуже зайняті; вони терпіти не можуть хиб-

них доктрин, і коли виявляють серед себе єретиків, відразу ж реагують відповідно.

Незважаючи на жорсткі переслідування та різні перешкоди, труднощі, вони йдуть вірною стежиною і не збираються здаватися, опускати руки. З якої точки зору не дивися, церква в Ефесі здавалася вельми успішною, духовною.

**Якщо любов не є
головним мотивом
нашого служіння та
нашої жертви, Бог
не приймає ані таку
жертву, ані таке
служіння, і ми
втрачаємо Його
благословення.**

Однак “...чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце” (1 Сам. 16:7). І коли Господь подивився в серця ефесян, то побачив, що вони не сповнені любов’ю

до Нього. Тому Його вердикт був: “Ти покинув свою першу любов” (Об. 2:4). Слово “покинув” в оригіналі також означає “ігнорувати” і навіть “розлучатися”. Скінчився “медовий місяць” (Єр. 2:1, 2) і охолинула любов ефесян до Бога й одне до одного. Не думайте, що Господу завжди приємно, коли ми зайняті церковною метушнею. Одними лише церковними програмами неможливо підняти общину на більш духовний рівень. Якщо любов не є головним мотивом нашого служіння та нашої жертви, Бог не приймає ані таку жертву, ані таке служіння, і ми втрачаємо Його благословення.

“Отож, пам’ятай, звідки ти впав...” – попередив Господь ефесян (Об. 2:5), які вважали, що вони в усьому найкращі; але як же вони помилялися! Церкву в Ефесі заснував Павло; він тривалий час навчав ефесян Слову. А коли Павло залишив

місто, естафету перейняв Тимофій. Перекази свідчать, що в Ефесі пізніше служив апостол Іван. Окрім цього Ефеська церква отримала кілька натхнених Богом листів Павла – до ефесян і два послання до Тимофія. А ще Павло особисто повчав пресвітерів цієї общини на шляху до Єрусалиму (Дії 20:13-38). Які великі привілеї мала ця церква!

У своєму листі до ефесян Павло вказував на духовні висоти християнського життя, на те, що вони царюють із Христом на небесах. Але потім ефесяни впали з тих духовних висот, тому що охололи у своїй любові до Господа.

Великі привілеї ще не гарантують великої посвяти Христу. Коли Господь відновив Петра як Свого учня (Ів. 21), то не запитував його про богословські доктрини чи методи служіння. Тричі Христос запитував те ж саме: “Чи ти любиш Мене?” (Ів. 21:15-17)

**Якщо слуга
не любить Господа,
Господь не похвалить
його за служіння
і не дасть нагороди,
не благословить.**

Якщо слуга не любить Господа, Господь не похвалить його за служіння і не дасть нагороди, не благословить. “Бо Христова любов спонукує нас”, – писав Павло (2 Кор. 5:14). Любов до Бога – єдиний мотив служіння, який Господь приймає. Він дивиться на наші серця з надією, що вони сповнені любові, першої любові (любові медового місяця), яка з роками стає лише глибшою, сильнішою. Павло спонукав віруючих “чинити від душі (серця) волю Божу” (Еф. 6:6). Пророк Йона зрештою послухався Бога й передав жителям Ніневії Його послання, але він робив це не від душі. Насправді він ненавидів тих, кому проповідував, і дуже роз-

гнівався, коли Господь помилував місто (Йона 4).

Це дуже добре, коли помісна церква, її керівництво та решта, активно працюють на Ниві Божій, але ніяка кількість релігійної активності не зможе компенсувати нестачу нашої любові до Ісуса Христа. Марта, наприклад, багато клопоталася, щоб послужити Ісусу, але саме Марія здобула від Нього похвалу – тому, що знайшла час просто виявити до Господа свою любов, послухати Його слова (Лк. 10:38-42). Як і Петра колись, Ісус запитує нас сьогодні: “Чи ти любиш Мене?”

Це дуже добре, коли помісна церква, її керівництво та решта, активно працюють на Ниві Божій, але ніяка кількість релігійної активності не зможе компенсувати нестачу нашої любові до Ісуса Христа.

КОРИНТСЬКА ЦЕРКВА: ВТРАТА ПРИЧАСТЯ СВЯТОГО ДУХА

Щоразу, коли хтось із моїх студентів каже: “Маємо більше наслідувати новозавітні церкви”, – я запитую: “Які саме?” І тоді ми разом починаємо обговорювати проблеми різних общин ранніх християн.

Наприклад, віруючі Риму сперечалися через різні погляди на їжу, “святі” дні, а християни галатійських общин ладні були “з’їсти один одного” (Гал. 5:15). Відомо, також, що дві жінки в Филипах з якихось причин мали чвари, що створювало для помісної общини серйозну проблему (Фил. 4:2, 3). У християнство церкви в Колосах були домішані юдейський легалізм, східний містицизм та аскетизм. Серед солунян були ті, хто через ревне очікування Другого пришествя не хотіли працювати й сподівалися, що помісна община попіклується про їхні насущні по-

треби. А ще... була церква у місті Коринті – “неймовірна” община! Вона була поділена на різні фракції (1 Кор. 1:11, 12). Деякі її члени використовували дари для власної слави, а не для збудування Тіла Христового. Їхнє служіння характеризувалося безладом та духом конкуренції. Деякі навіть напивалися під час “вечері любові”.

**Служіння
в коринтській общині
характеризувалися
безладом та
духом конкуренції.
Деякі навіть
напивалися під час
“вечері любові”.**

Інші віруючі тягнули одне одного до публічних, відкритих судів. І це ще не все! – один член церкви відкрито “жив” зі своєю мачухою; а община замість того, щоб засудити цей зв’язок, пишалася своєю “любов’ю і толерантністю”.

Що ж стало причиною такої ганебної поведінки цих людей, які, при всьому тому, відкрито сповідували свою віру в Ісуса Христа? Цю причину Павло вказує в перших двох розділах Першого послання до коринтян – вони більше покладалися на світську мудрість, ніж на мудрість, що від Бога походить і дарується нам Духом Святим через Слово. Коли ми починаємо мислити як цей світ, то незабаром будемо й поводитись як цей світ – трагедія, що стала реальністю для багатьох сучасних церков. Замість того, щоб будувати своє служіння на золоті, сріблї та дорогоцінних каміннях, що їх знаходимо у Божому Слові (Пр. 2:1-6; 3:13-18; 8:10, 11, 17-20), коринтські віруючі використовували дерево, сіно, солому – той дешевий матеріал, який вдосталь нам пропонує цей світ. Хто бажає справді здобути золото, срібло та дорогоцінні каміння – ці

вічні скарби Божої мудрості, той має глибоко “копати”, старанно досліджувати Біблію. Боже, відкрий очі тим церковним лідерам, які так розлінилися, що не хочуть шукати Тебе й углиблятися у Твоє Слово!

Коли ми починаємо мислити як цей світ, то незабаром будемо й поводитись як цей світ – трагедія, що стала реальністю для багатьох сучасних церков.

Коринтяни не мали правильного відношення до Святого Духа, вони не докладали зусиль, щоб “зберігати єдність духа в союзі миру” (Еф. 4:3). Павло називав їх тілесними немовлятами у Христі (1 Кор. 3:1-3). Грецьке “тілесний” буквально означає “зроблені з плоті”. Віруючі Коринту жили згідно стандартів та жа-

дань своєї старої природи і не ходили в душі. Вони живилися з помийного корита цього світу й не зростали в Христі. Вони не виявляли послух Святому Духу, Який, до речі, в цих двох посланнях до коринтян згадується понад 50 разів.

Віруючі Коринту жили згідно стандартів та жагань своєї старої природи і не ходили в душі. Вони живилися з помийного корита цього світу й не зростали в Христі.

Коринтські віруючі “всім збагатилися” в Христі (1 Кор. 1:5), тобто рясно були благословенні дарами Святого Духа, але, на жаль, майже неспроможні були демонструвати ласку Христа й такі плоди Духа Святого, як любов, мир, здержливість. Вони аж ніяк не були духовними. Жили

заради догоджання власним бажанням, практично нічим не відрізняючись від людей неспасених, світських.

Коли церковні лідери Коринту збиралися, вони не досліджували Святе Письмо, не молилися для отримання духовної мудрості. Замість цього пропагували різні дешеві ідеї, що запозичили їх у цього світу – ідеї, що не приносили духовної користі, а лише потурали забаганкам гріховної природи. Їхнє служіння не прославляло Господа, тому що не було жодних ознак присутності в них Духа Святого.

Я колись чув, як А. Тозер сказав: “Якби Бог забрав Духа Святого, більшість з того, чим займаються наразі церкви, спокійненько б тривало й далі, і ніхто б не помітив різниці”. Ці слова звучать, як дуже серйозне звинувачення, але я вірю, що вони правдиві. Не бажаючи платити ціну істинного учнівства й

зрілої віри, чимало членів церков, намагаючись досягати Божих цілей, більше покладаються на світську мудрість та плотську активність, але це не спрацьовує. Шотландський автор Джордж МакДональд писав: “Що б людина не робила без Бога, на неї чекає жалюгідна невдача або ще більш жалюгідний успіх”. Церква може здаватися в очах людей дуже успішною, але в очах Божих цілком збанкрутілою. Якщо сумніваєтесь, прочитайте Об. 2, 3.

Не бажаючи платити ціну істинного учнівства й зрілої віри, чимало членів церков, намагаючись досягати Божих цілей, більше покладаються на світську мудрість та плотську активність, але це не спрацьовує.

Якщо ми хочемо, щоб Святий Дух діяв у церквах і через церкви, нашим головним прагненням має бути прославлення Ісуса Христа – адже для цього і був посланий Дух Божий (Ів. 16:14). Коринтяни сперечалися, який вчитель найбільший – Павло, Петро чи Аполлос. Але серед них була особлива фракція “найдуховніших”, що відкидала усякий людський авторитет і називала своїм вчителем лише Христа. Дуже вірогідно, що ця група створювала в церкві більше проблем, ніж всі інші разом узяті!

Томас Мертон писав: “Найбільша у світі небезпека для людини – містицизм, що заперечує будь-який авторитет. Така людина сама в собі формує “істини”. Вона із захопленням прислухається до внутрішнього голосу, але не бажає прислухатися до жодної людини. Якщо

в її серці виникає тепле приємне почуття, “внутрішнє сяйво”, вона ідентифікує це як позитивну відповідь Бога, явлення Його волі. Така людина спроможна згубити ціле місто... навіть країну (“Нове насіння містицизму”, 1961).

Таким “містиком” може бути будь-хто – пастир, голова церковного правління, місіонер, член церковної комісії, співробітник якоїсь парацерковної структури тощо.

Немає значення, яким великим чи успішним здається служіння; якщо лідери не шукають у Писанні Божої мудрості, якщо не просять у молитві Божої сили та керівництва, якщо не прагнуть прославляти Божого Сина, вся їхня праця марна – в ній немає Духа Святого.

---

*Немає значення,
яким великим чи
успішним здається
служіння; якщо
лідери не шукають
в Писанні Божої
мудрості, якщо
не просять
у молитві Божої
сили та керівництва,
якщо не прагнуть
прославляти Божого
Сина, вся їхня праця
марна – в ній немає
Духа Святого. Таке
“служіння” – то де-
рево, сіно та солома,
гідні лише згоріти
перед судовим
престолом Господнім.*

Святий Патрік колись сказав: “Я в серці глибоко сховав сьогодні могутнє Ім’я Трійці”. Це – дійсно могутнє Ім’я, якому цілком можна довіряти.

Джон Ньютон написав такі рядки:

Благодать Спасителя
і Господа Христа
І любов Отця, безмежна,
вічна і свята,
І Святого Духа сила
хай наповнять нас,
Щоб були ми в єдності
із Трійцею всякчас;
Щоб поміж собою ми
у злагоді жили
І з братами в вірі
спілкуватися могли,
Бо такого спілкування
в світі не знайти.
Нам Господь дарує
милість, щоб за Ним іти.

*Ця брошура є витягом із книги Уорена Уїрсбі
“Будь благословенний”, виданої видавництвом
“Діскавері Хаус Паблішерс”, що є членом нашої сім’ї –
служіння радіобіблійного класу.*

*Уорен Уїрсбі найбільш відомий як біблійний вчитель,
автор та спікер. Наразі він на пенсії, а раніше ніс служіння
старшого пастора Церкви Пам’яті Муді (Чикаго)
й головного директора (біблійного вчителя)
радіопрोगрами “Повертаючись до Біблії”.*

Доктор Уїрсбі є автором більше 150-ти книг.

Мета служіння “Хліб Наш Насущний” – зробити мудрість Біблії, яка змінює життя, зрозумілою і доступною для кожної людини.

Брошури серії “Духовні відкриття” презентують світу істину про Ісуса Христа через цікаві, збалансовані й доступні ресурси, що показують важливість Писання у всіх сферах життя. Всі брошури серії “Духовні відкриття” пропонуються безкоштовно для особистого читання та використання їх в малих групах і в євангелізаційному служінні.

Щоб стати нашим партнером у розповсюдженні Божого Слова, натисніть опцію “Пожертвувати”. Дякуємо вам за підтримку матеріалів “Хліб Наш Насущний” і “Духовні відкриття”.

Навіть маленькі пожертвування багатьох людей дають можливість місії “Хліб Наш Насущний” нести людям мудрість Біблії, яка змінює життя. Нас не фінансують і не підтримують на постійній основі будь-які релігійні групи або деномінації.

ПОЖЕРТВУВАТИ